

MOJE VIDENJE GLASNIKA SED

V času mojega urednikovanja sem Glasnik videl predvsem kot vez med člani društva, ki naj bi bili sproti obveščeni kaj se v društvu in stroki dogaja, o čem se razpravlja, kakšni so problemi in predvsem, kakšne pobude se rojevajo med slovenskimi etnologi. Ko je Glasnik redno in sprotno izhajal, je bil nepogrešljiv pri tekočem opozarjanju na najnovejšo strokovno literaturo. Želel sem, a ne uspel, da bi z društvenim glasilom razgibali vse tiste etnologe, ki so se iz različnih vzrokov umaknili in so v strokovnem življenju vedno bolj postajali "zasebniki", imeli pa so ideje in pobude, ki so jih ohranjali le zase. Mislim, da še danes precejšnje število etnologov po inštitucijah ne izkoristi vseh možnosti, ki jih imajo kot etnologi. Nekateri zaradi tega, ker so strokovno osamljeni in nepovezani. Prav na te je računal "moj" Glasnik.

Veliko vlogo naj bi imel Glasnik tudi kot časopis, ki sprotno objavlja tekočo etnološko bibliografijo. Pomen društvenega časopisa sem videl še v objavljanju vsakoletnih poročil o delu, ker smo se preko njih etnologi spoznavali med seboj in z našim delom po različnih koncih Slovenije. Še bolj bi bil vesel, če bi bila ta poročila bolj problematizirana ali "osebna", ker bi se potem iz njih še jasneje videlo, kaj kdo dela, kaj hoče, v katerih ustanovah je večja ali manjša etnološka aktivnost, s kakšnimi problemi se kustosi, konzervatorji, raziskovalci srečujejo in kje so objektivne ovire za njihovo delo. Mislil sem si, da bo objavljanje letnih poročil vzpodbudilo tudi tiste, ki so naredili več, kot jim je nalagala služba in tiste, ki so se zaradi takih ali drugačnih razlogov "zaprli".

Kaj sem pričakoval? Predvsem večjo odzivnost bralcev - etnologov. Takrat sem si še naivno predstavljal, da bodo pobude in predlogi kar deževali, saj smo leta 1975 dobili Glasnik, ki je bil dolga leta edina ažurna etnološka publikacija. Od prejšnjih urednikov sem ohranil koncept Zmage Kumer, ki je precejšnje pozornost posvečala stikom z informatorji in ljubiteljskimi raziskovalci. Od predhodnika Janeza Bogataja pa sem sprejel med drugim zamisel o čim bolj pluralnem Glasniku. Zato sem objavljal večino diskusij društvenih sestankov in simpozijev, tudi polemične in "jezne" poglede. Pokazalo se je, da so prav ostre polemike stroko prečiščevale in jo bogatile. Z željo, da bi bil Glasnik nepolikana in razgibavajoča vez med člani, sem delo prepustil nasledniku. Nikoli nisem želel, da bi Glasnik prevzel vlogo zgolj strogo strokovne revije z dolgimi znanstvenimi članki, kar lahko uspešneje storijo druge etnološke publikacije, čeprav je moral Glasnik večkrat prevzeti vlogo usahlega Etnografa ali pa je postal dodatni zvezek razprav v času od izida ene do druge številke Traditiones.

Vlogo Glasnika sem videl (in še vidim) v tem, da združuje, predstavlja in daje legitimiteto različnim pobudam in etnološkim "šolam", predvsem pa naj bi bil vedno odprt tistim skupinam, ki v znanstveno delo šele vstopajo, ali tistim, ki odkrivajo in

iščejo. Vedno sem si želel, da bi Glasnik postal tudi šola "kreativnega etnološkega pisanja" in alternativa etabliranim pogledom. Večkrat sem opazil, da študentje razmišljajo po svoje in da bi svoje strokovne poglede radi tudi predstavili in jih verificirali, ali pa bi jih radi postavili na strokovno preizkušnjo. Na drugi strani pa imamo spet mlade ljudi, ki jih v nekaterih inštitucijah blokirajo, so pa ti mladi polni idej, elana in čutijo potrebo, da bi nekaj naredili, spremenili itd. Ne morejo se pomiriti s starejšimi, ki so mogoče resignirali in so mogoče postali pridni uradniki, "krivoverstvu" iskanja in hipotetičnim strokovnim saltom pa so se že odpovedali. In prav te iskalce naj bi na njihovi začetni poti vzpodbujal Glasnik.

V prihodnosti vidim Glasnik kot ažurno revijo, ki bo sproti informirala in bo odprta tudi esejističnemu tonu in bo dajala streho po krivici marginaliziranim vsakdanjim etnološkim problemom in dilemam etnologov v muzejih, zavodih idr.

Kot urednik vsega tega nisem mogel uresničiti, saj sem včasih na račun ažurnosti zanemaril druge stvari in želje, včasih pa sem preveč mehanično razdelil pičlo subvencijo na štiri številke, ki so se vsebinsko in grafično vedno bolj siromašile. Kot vsak urednik Glasnika sem tudi sam čutil pomanjkanje članov in sodelavcev.

Sam nisem mogel uresničiti, a želim, da bi bodočemu uredništvu to uspelo - "živo" etnološko novinarstvo. To se pravi, da bi Glasnikov "novinar" hodil naokrog s kasetofonom in fotoaparatom in bi registriral živo etnološko dejavnost, zbiral intervjuje in mnenja ali pa bi s sogovorniki komentiral etnološka dogajanja, meril utrip etnologov in bil tudi provokativen v dobrem pomenu te besede. Torej, Glasnik naj ne bi samo čakal na članke, ampak naj bi njegovi sodelavci ustvarjali etnološki časopis v pravem pomenu. "Šli naj bi se" t.i. etnološko novinarstvo. S tem bi Glasnik lahko postal zanimivejši tudi za neetnologue. Moja vizija je, da bi se Glasnik nekoč pojavil v časopisnih kioskih in da bi postal živahna (lahko tudi dobrovoljno-neprijetna) ščuka, ki po etnoloških mlakah lovi in razburja umirjene krape.

MARKO TERSEGLAV